

EL TEMPS QUE CORRE per JOAN F. MIRA

El nom del poeta

“Ni tan sols ha merescut ser titular de la nostra universitat més recent. No sé qui recorda ja que la Universitat d’Elx havia de dir-se ‘Ausiàs March’, i així estava aprovat i previst. Però algú, pel camí de les maniobres i els conflictes, degué pensar que això no era un bon nom, o no era suficient, o que era el nom d’un poeta suspecte de catalanitat, o vés a saber quina misèria o quin problema.”

En poques setmanes s’acabarà l’any que tocava commemorar públicament Ausiàs March, i els ossos del poeta no hauran tingut massa ocasions de commoure’s d’alegria en la tomba de la Seu de València, si és allà on reposen. El cavaller March escrivia versos, devia saber que eren versos molt bons, que deia coses sobre l’amor i la mort amb una intensitat i una bellesa que no havia pogut aprendre de ningú, que era pròpia seua, però no estic segur que ell, o cap escriptor medieval o clàssic, tinguera present el pas dels segles, i que sis-cents anys després el seu naixement, o la seua mort, serien motiu, hipotèticament, de celebracions més o menys oficials. No sé si els poetes d’ara esperen commemoracions futures, però més d’un somriuria de beatitud si estiguera segur de ser llegit l’any 2600 (suposant que tal any arribe a existir mai, i que llavors encara hi haja llibres, lectors, i records del que és un poema) almenys com ara és llegit Ausiàs March. Sobretot pensant que March és llegit a pesar de la poca festa pública que li hem fet o li fem. No és llegit com el Dant i Petrarca a Itàlia, per xemple, que els estudiants de batxillerat n’aprenen versos i versos de memòria. És llegit i recitat (quin gran poeta per recitar o cantar) perquè els seus versos no han perdut res amb el pas del segle, una cosa tan rara. No sóc expert en literatures, ni sé d’on va trauere el poeta tot això que encara ens impressiona. Sóc un mal lector de versos, i els d’Ausiàs March són dels pocs, dels antics o els moderns, que sé llegir amb algun plaer profund.

Sóc també un ciutadà que s’admira i s’indigna de la indiferència pública davant d’un nom com el d’Ausiàs. He vist pels carrers de València uns cartells, penjats dels fanals de la llum, que recorden el centenari del poeta, i em fa l’efecte que, per part de les autoritats, això deu ser més o menys tot. No sé quina part dels ciutadans d’aquest país té alguna consciència de la commemoració, del centenari, de l’any March o del nom i el valor del poeta: en deuen ser molt pocs. Simplement perquè a les nostres no massa dignes autoritats d’ara no els importa ni el poeta, ni el nom, ni la literatura, ni tot allò que el nom d’Ausiàs representa. És cert que tampoc a les autoritats d’abans els va importar massa el centenari del *Tirant*, vull dir a la Generalitat va-

lenciana, a les diputacions, als ajuntaments i a qui corresponga. Llavors com ara, s’han limitat a crear alguna comissió estèril, a posar alguns diners ridículament insuficients, i a deixar passar l’any sense profit. Encara no he vist, ni veuré, aquells actes públics i solemnes que el ritual dels centenaris demana, aquella sensació general d’estar davat d’un nom i una data important, la publicitat generosa, les exposicions, la música, el teatre, les edicions populars, la massiva presència escolar i acadèmica, els congressos, les festes. No res, i haurà passat l’any amb algunes formalitats inevitables. M’agradaria saber quants membres coneguts del partit del govern, quants consellers, diputats (inclosos els d’Unió Valenciana, tan patriotes), directors generals, alcaldes i altres polítics en exercici, han llegit algun poema d’Ausiàs March, ni que siga en edició bilingüe. Ja sé que no solen ser gent de molta lectura literària, i més si es tracta dels clàssics, i menys encara, sobretot, si són clàssics valencians. Quan aquests clàssics valencians, a més a més, són també clàssics catalans, l’al·lèrgia a la lectura pot ser definitiva. El nom del poeta, per tant, serà només un emblema remot i sospitós, no cap cosa viva que pugua merèixer la dedicació, el pressupost i la festa que qualsevol gran poeta nacional provoca entre els seus conciutadans.

Ni tan sols ha merescut ser titular de la nostra universitat més recent. No sé qui recorda ja que la Universitat d’Elx havia de dir-se “Ausiàs March”, i així estava aprovat i previst. Però algú, pel camí de les maniobres i els conflictes, degué pensar que això no era un bon nom, o no era suficient, o que era el nom d’un poeta suspecte de catalanitat, o vés a saber quina misèria o quin problema. I Ausiàs es va quedar sense universitat que portara el seu nom, inaugurada l’any del seu centenari. El pobre Miguel Hernández, poeta estimable, víctima de la malaltia i de la guerra, ha servit de tapadora i d’excusa per suprimir el nom d’Ausiàs March. Un poeta “d’esquerres”, i així l’esquerra ideològica o política no s’atrevirà a protestar per l’eliminació de l’altre nom insigne. Perquè no se li escapa a ningú que l’objectiu no era posar el nom d’Hernández, sinó eliminar el de March. I no importa que aquest siga el nom del més gran poeta europeu del seu temps. És, al seu propi país, un nom impunement suprimible.